

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΣΑΝ ΝΑ ΚΟΙΤΑΖΕ τη θάλασσα, τη θολή γραμμή του ορίζοντα, εκεί όπου τα γκριζα νερά συναντούσαν τον γκριζο ουρανό. Ο ίδιος αλμυρός αέρας που έσπρωχνε τα κύματα στην ακτή σήκωσε μια μπούκλα από τα στεγνά μαλλιά της και την άφησε να πέσει στο μάγουλό της. Μα εκείνη δεν ένωσε τίποτα. Απλώς καθόταν εκεί, με το ανέκφραστο πρόσωπό της χλωμό και πρησμένο, με τα συννεφιασμένα μάτια της ορθάνοιχτα. Ένα σμήνος γλάρων καβγάδιζαν, διεκδικώντας κάμποσα ψάρια που είχαν εντοπίσει κοντά στην ακτή. Ένας από αυτούς πέταξε χαμηλά κι έμεινε μετέωρος πάνω από την ασάλευτη σιλουέτα στην άκρη του γκρεμού, έπειτα έκρωξε κι έσπευσε να συνεχίσει τον καβγά. Πέρα, στ' ανοιχτά της θάλασσας, ένα πλοίο με προορισμό τη Νορβηγία σχημάτιζε μια κόκκινη μουντζούρα στον ορίζοντα. Ένας άλλος γλάρος πέταξε πιο κοντά στη γυναίκα, τον προσέγκυσαν ίσως τα μαλλιά της που ανέμιζαν στον αέρα. Λίγο αργότερα το υπόλοιπο σμήνος, αφού βαρέθηκε να μαλώνει για τα ψάρια, άρχισε να διαγράφει κύκλους γύρω της. Τελικά ένας από αυτούς κάθισε στον ώμο της, σαν τον παπαγάλο

του Λονγκ Τζον Σίλβερ,* σαν μια παράδοξη παρωδία του. Αλλά εκείνη και πάλι δεν σάλεψε. Ο γλάρος έγειρε το κεφάλι, κοίταξε ολόγυρά του σαν σκανταλιάρικο σχολιαρόπαιδο που ελέγχει μήπως το βλέπει κανείς κι έχωσε το ράμφος του στο αφτί της.

Τα κυριακάτικα πρωινά ήταν κάθε άλλο παρά ιερά για τον αστυνομικό επιθεωρητή Άλαν Μπανκς. Εκκλησία δεν πήγαινε και σπανίως ξυπνούσε με χανγκόβερ τόσο βαρύ ώστε να μη θέλει να κουνηθεί ούτε να μιλήσει. Το προηγούμενο βράδυ μάλιστα είδε τη *Μαύρη Ντάλια* σε DVD και συνόδευσε την ξαναζεσταμένη πίτσα του με δύο μόνο ποτήρια από το καλύτερο χιλιανό καμπερνέ που βρήκε στο σουπερμάρκετ. Όμως χρειαζόταν κι εκείνος, όσο κι ο καθένας, λίγη χαλάρωση, μια δυο ωρίτσες για να διαβάσει την εφημερίδα του με την ησυχία του. Το απόγευμα σκόπευε να τηλεφωνήσει στη μητέρα του για να της ευχηθεί χρόνια πολλά, για τη Γιορτή της Μητέρας, κι έπειτα να ακούσει τα κουαρτέτα εγχόρδων του Σοστακόβιτς, που αγόρασε πρόσφατα από το iTunes, και να συνεχίσει να διαβάζει το βιβλίο *Η Ευρώπη μετά τον Πόλεμο*, του Τόνι Τζαντ. Τώρα τελευταία διάβαζε λιγότερα μυθιστορήματα. Ένιωθε μια πρωτόγνωρη δίψα να κατανοήσει τον κόσμο στον οποίο μεγάλωσε, μέσα από μια διαφορετική οπτική γωνία. Τα μυθιστορήματα του έδιναν μια ωραιότατη γεύση της κάθε

* Αναφορά στον πειρατή Λονγκ Τζον Σίλβερ από το *Νησί των θησαυρών* του Ρόμπερτ Λιούις Στίβενσον. (ΣτΜ)

εποχής, όμως εκείνος αποζητούσε γεγονότα και ερμηνείες, αποζητούσε το ευρύτερο πλαίσιο.

Όσο που εκείνη την Κυριακή, την τρίτη του Μαρτίου, δεν θα είχε αυτή την πολυτέλεια. Όλα ξεκίνησαν τελείως απρόσμενα, πράγμα πολύ συνηθισμένο σε τέτοιες περιπτώσεις, γύρω στις οχτώμισι, με ένα τηλεφώνημα από τον αρχιφύλακα Κέβιν Τέμπλετον, που το Σαββατοκύριακο εκείνο είχε υπηρεσία στο Τμήμα Ειδεχθών Εγκλημάτων του Δυτικού Τομέα.

«Αφεντικό, εγώ είμαι. Ο αρχιφύλακας Τέμπλετον».

Ο Μπανκς ένωσε μια αμυδρή αποστροφή. Δεν συμπάθουσε τον Τέμπλετον και πολύ θα χαιρόταν όταν θα ερχόταν επιτέλους η μετάθεσή του. Κάποιες φορές προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως η αντιπάθειά του οφειλόταν στο γεγονός ότι ο Τέμπλετον του έμοιαζε πολύ, μα έκανε λάθος. Δεν αρκούσε στον Τέμπλετον να παραβαίνει τους κανόνες, ήθελε να ποδοπατάει και τα αισθήματα των άλλων και μάλιστα έδειχνε να το απολαμβάνει κιόλας. «Τι συμβαίνει;» μούγκρισε ο Μπανκς. «Ελπίζω να αξίζει τον κόπο».

«Αξίζει, κύριε. Θα δείτε».

Ο Μπανκς διέκρινε ίχνη δουλικού ενθουσιασμού στη φωνή του Τέμπλετον. Μετά το τελευταίο τους καβγαδάκι ο νεαρός αρχιφύλακας προσπαθούσε να γίνει αρεστός με διάφορους τρόπους, όμως αυτού του είδους ο ψεύτικος, ξέπνοος σεβασμός δεν άρεσε και τόσο στον Μπανκς, του θύμιζε τον Ουράια Χιπ.*

«Πες μου λοιπόν τι περιμένεις;» επέμεινε ο Μπανκς.

* Αναφορά στον ύπουλο και γλωϊώδη Ουράια Χιπ, από το μυθιστόρημα *Δαβίδ Κόπερφιλντ* του Καρόλου Ντίκενς. (ΣτΜ)

«Να αρχίσω να ετοιμάζομαι;» Ο Τέμπλετον έβαλε τα γέλια κι ο Μπανκς απομάκρυνε το ακουστικό από το αφτί του.

«Ναι, νομίζω πως πρέπει να ετοιμαστείτε, κύριε, και να πάτε στην παμπ Τέιλορς Γιαρντ το συντομότερο».

Ο Μπανκς ήξερε πολύ καλά ότι η Τέιλορς Γιαρντ ήταν ένα από τα στενά περάσματα που οδηγούσαν στο Μείζ* που απλωνόταν στα νότια του κέντρου της πόλης, πίσω από την κεντρική πλατεία του Ίστβείλ. Ονομαζόταν «yard» όχι επειδή έμοιαζε με πλατεία ή με αυλή, αλλά επειδή κάποιος ξύπνιος φρόντισε κάποτε να τονίσει ότι δεν ξεπερνούσε σε πλάτος τη μία γιάρδα. «Και τι πρόκειται να δω εκεί;» ρώτησε ο Μπανκς.

«Το πτώμα μιας νεαρής γυναίκας», απάντησε ο Τέμπλετον. «Εγώ το είδα ήδη. Εδώ είμαι ακόμα».

«Δεν πιστεύω να...»

«Δεν άγγιξα τίποτα, κύριε. Και μεταξύ μας, ο αστυφύλακας Φόρσαϊθ κι εγώ ασφαλίσαμε με ταινία την περιοχή και καλέσαμε τον εμπειρογνώμονα».

«Ωραία», είπε ο Μπανκς, αφήνοντας στην άκρη το σταυρόλεξο των *Sunday Times* που ούτε πρόλαβε να το αρχίσει και κοιτώντας με λαχτάρα την κούπα με τον σκέτο καφέ του που άχνιζε. «Ειδοποίησες τη διευθύντρια;»

«Όχι ακόμα, κύριε. Είπα να ρίξετε εσείς πρώτα μια ματιά. Ας μη βιαζόμαστε».

«Εντάξει», απάντησε ο Μπανκς. Η αστυνομική διευθύντρια Κάθριν Τζερβέιζ θα χουζούρευε μάλλον, μιας και

* Η λέξη «maze» σημαίνει λαβύρινθος και χαρακτηρίζει τη συγκεκριμένη περιοχή που έχει το όνομά της. (ΣτΜ)

το προηγούμενο βράδυ ξενύχτησε στην Όπερα Νορθ, στο Λιντς, παρακολουθώντας την παράσταση του *Ορφέα*. Ο Μπανκς πήγε να τη δει την Πέμπτη, μαζί με την κόρη του την Τρέισι, και του άρεσε πολύ. Στην Τρέισι δεν ήταν βέβαιος ότι άρεσε. Τώρα τελευταία έδειχνε πολύ κλεισμένη στον εαυτό της. «Θα είμαι εκεί σε μισή ώρα», είπε. «Το πολύ τρία τέταρτα. Ειδοποίησε την επιθεωρήτρια Κάμποτ και τον αρχιφύλακα Χάτσλι. Επίσης φρόντισε να έρθει και η αστυφύλακας Τζάκμαν».

«Η επιθεωρήτρια Κάμποτ είναι ακόμα στον Ανατολικό Τομέα, κύριε».

«Ναι, βέβαια. Που να πάρει η ευχή...» Εάν είχαν να κάνουν με φόνο, ο Μπανκς πολύ θα ήθελε τη βοήθεια της Άννι. Σε προσωπικό επίπεδο αντιμετώπιζαν προβλήματα, όμως στα επαγγελματικά εξακολουθούσαν να συνεργάζονται καλά.

Ο Μπανκς ανέβηκε επάνω, έκανε ντους, ντύθηκε γρήγορα γρήγορα κι έπειτα γύρισε στην κουζίνα και γέμισε το παγούρι του με καφέ για να πίνει στον δρόμο, φροντίζοντας να κλείσει καλά το πώμα. Την είχε πατήσει άσχημα αρκετές φορές με τον καφέ. Έκλεισε τα φώτα, κλείδωσε και κίνησε για το αυτοκίνητό του.

Οδηγούσε την Porsche του αδελφού του. Αν και εξακολουθούσε να μη νιώθει και πολύ άνετα σε ένα τόσο πολυτελές αυτοκίνητο, διαπίστωνε ότι του άρεσε ολοένα και περισσότερο, μέρα με τη μέρα. Πριν από λίγο καιρό σκεφτόταν να τη δώσει στον γιο του τον Μπράιαν ή στην Τρέισι, κι η σκέψη ακόμα τον ταλάνιζε. Όμως το πρόβλημα ήταν ότι δεν ήθελε να νιώσει ο ένας από τους δύο παραγκωνισμένος

ή παραμελημένος, οπότε η επιλογή αποδείχτηκε μεγάλο δίλημμα. Πρόσφατα έγιναν κάποιες αλλαγές στα μέλη του συγκροτήματος του Μπράιαν και έκανε πρόβες με καινούριους μουσικούς. Η Τρέισι θεωρούσε ότι δεν τα πήγε καλά στις εξετάσεις της, αν και ο Μπανκς είχε διαφορετική γνώμη, κι έτσι περνούσε τον καιρό της βυθισμένη στην κατήφεια, δουλεύοντας σε ένα βιβλιοπωλείο στο Λιντς και συγκατοικώντας με κάτι παλιούς φίλους σε ένα σπίτι στο Χέντινγκλι. Σε ποιον λοιπόν άξιζε περισσότερο η Porsche; Πάντως στη μέση δεν μπορούσε να την κόψει.

Μόλις βγήκε έξω, ο Μπανκς διαπίστωσε ότι φυσούσε και έκανε κρύο, γι' αυτό ξαναγύρισε πίσω για να αλλάξει τη ζακέτα του με ένα δερμάτινο μπουφάν. Εφόσον σίγουρα θα ξεροστάλιαζε στα στενάκια του Ίστβείλ, μέχρι να τελειώσουν τη δουλειά τους η Σήμανση, ο φωτογράφος και ο εμπειρογνώμονας, έπρεπε τουλάχιστον να μην κρυώνει. Μπήκε στο αμάξι, έβαλε μπρος τη μηχανή και ξεκίνησε, περνώντας από το Γκράτλι, κατηφορίζοντας το Χέλμθοργ για να καταλήξει στο Ίστβείλ. Έβαλε το iPod στον αντάπτορα, το ρύθμισε στην τυχαία επιλογή κομματιών κι άκουσε το «All she wrote» του Ρέι Ντέιβις, ένα τραγούδι που του άρεσε πολύ, ιδίως εκείνος ο στίχος για τη μεγαλόσωμη Αυστραλέζα μπαργούμαν. Ό,τι πρέπει για μια κυριακάτικη διαδρομή προς τον τόπο ενός εγκλήματος, είτε από μέσα του ο Μπανκς, ναι, ό,τι πρέπει.

Δεν πολυάρεσε στον Γκίλμπερτ Ντάουνι να βγάζει βόλτα τον σκύλο. Το έκανε σαν αγγαρεία. Η όλη υπόθεση ήταν

μια από εκείνες τις χαρακτηριστικές οικογενειακές αποφάσεις που αποδεικνύονται λανθασμένες. Η κόρη του, η Κάιλι, ήθελε κουταβάκι κι από οχτώ χρονών μόνο γι' αυτό μιλούσε. Τελικά ο Γκίλμπερτ και η Μπρέντα ενέδωσαν και της αγόρασαν ένα κουτάβι για τα γενέθλιά της, παρότι η Μπρέντα δεν πολυσυμπαθούσε τους σκύλους και καμιά φορά της προκαλούσαν φτάρνισμα. Μετά από μερικά χρόνια η Κάιλι έχασε το ενδιαφέρον της για τον σκύλο, στράφηκε στα αγόρια και στην ποπ μουσική κι έτσι η φροντίδα του Χάγκριντ έγινε ευθύνη του Γκίλμπερτ.

Εκείνο το κυριακάτικο πρωινό είχε πολύ άσχημο καιρό, όμως ο Γκίλμπερτ ήξερε πολύ καλά πως δεν έπρεπε να παραπονιέται. Τουλάχιστον ο Χάγκριντ ήταν μια δικαιολογία για να βγαίνει από το σπίτι, ενώ η Μπρέντα και η Κάιλι, στα δεκατέσσερα πια, καβγάδιζαν πάλι, όπως και κάθε κυριακάτικο πρωινό, επειδή η Κάιλι ξενύχτησε το σαββατόβραδο. Κοντά στο χωριό δεν υπήρχαν πολλά ωραία σημεία για βόλτα, άλλωστε τα είχε βαρεθεί όλα, κι επειδή του άρεσε η θάλασσα, αποφάσισε να πάρει το αμάξι μέχρι την ακτή. Εκεί ήταν έρημα και απόμερα, αλλά αυτό ακριβώς ήθελε. Ένα μέρος που θα το είχε όλο δικό του. Άλλωστε τώρα τελευταία απολάμβανε τη μοναξιά του, την περιουλλογή του. Αναρωπιόταν μήπως γερνούσε, αν και ήταν μονάχα σαράντα έξι χρόνων. Κάθε άλλο παρά γέρος, παρότι η Κάιλι και τα ρεμάλια οι φίλοι της είχαν άλλη γνώμη.

Ο Γκίλμπερτ σήκωσε τον γακά του μπουφάν του και ο υγρός αέρας που τον μαστίγωνε του έφερε μια τρεμούλα. Το χορτάρι γλιστρούσε από την μπόρα που είχε πέσει πριν από λίγο. Όμως τον Χάγκριντ δεν τον πείραζε καθόλου. Έσπευσε

να χώσει τη μουσούδα του στα χόρτα και στους θάμνους, ενώ ο Γκίλμπερτ τον ακολουθούσε σιγά σιγά, με τα χέρια στις τσέπες, αγναντεύοντας την τρικυμισμένη θάλασσα, και αναρωτιόταν πώς άραγε ζούσαν εκείνοι που σάλπαραν με τα φαλινοθηρικά από το Γουίτμπι. Οι ναύτες ταξίδευαν για μήνες ολόκληρους κάθε φορά και οι γυναίκες τους περίμεναν και πήγαιναν κάθε μέρα στο Γουέστ Κλιφ ψάχνοντας μήπως φανούν πανιά στον ορίζοντα κι ελπίζοντας να δουν το γναθιαίο οστόν μιας φάλαινας στερεωμένο στο κατάρτι, σημάδι πως όλοι ήταν ασφαλείς.

Τότε ο Γκίλμπερτ είδε μια μακρινή σιλουέτα, καθισμένη στην άκρη του γκρεμού. Ο Χάγκριντ, φιλικός όπως πάντα, έτρεξε προς τα εκεί. Το παράξενο ήταν, σκέφτηκε ο Γκίλμπερτ, πως στους ώμους της στεκόταν κι από ένας γλάρος. Η σκηνή τού θύμισε μια γερόντισσα που είχε δει κάποτε στο παγκάκι ενός πάρκου, καλυμμένη ολόκληρη από τα περιστέρια που τάζε. Όταν ο Χάγκριντ πλησίασε αρκετά και γάβγισε, οι γλάροι πέταξαν αργά προς τη θάλασσα κι άρχισαν να διαγράφουν κύκλους και να λοξοκοιτούν, πράγμα που φανέρωνε πως έφυγαν προσωρινά μόνο. Ο Γκίλμπερτ ένιωθε πως έκρωζαν χλευάζοντάς τους, εκείνον και τον Χάγκριντ, που ως πλάσματα της στεριάς δεν μπορούσαν να τους ακολουθήσουν.

Ο Χάγκριντ έχασε γρήγορα το ενδιαφέρον του και πήγε σε κάτι θάμνους έξω από το μονοπάτι, μάλλον θα μύρισε κανένα λαγό, και ο Γκίλμπερτ κατευθύνθηκε προς την ασάλευτη σιλουέτα για να δει μήπως χρειαζόταν τη βοήθειά του. Κατάλαβε ότι ήταν γυναίκα. Τουλάχιστον αυτό έδειχνε η στάση της και τα μαλλιά της που κατσάρωναν γύρω από τον

γιακά της. Φώναξε, αλλά απάντηση δεν πήρε. Έπειτα συνειδητοποίησε ότι ήταν καθισμένη σε αναπηρικό καροτσάκι, τυλιγμένη με μια κουβέρτα, με το κεφάλι στηριγμένο σε κάτι απροσδιόριστο. Μήπως δεν μπορούσε να κινηθεί; Η εικόνα μιας γυναίκας σε αναπηρικό καροτσάκι στο Λάρμπορο Χεντ δεν ήταν κάτι ασυνήθιστο –το γηροκομείο δεν απείχε πολύ και εκεί έρχονταν συχνά συγγενείς που πήγαιναν τους γονείς ή τους παππούδες και τις γιαγιάδες τους μια βόλτα στην ακτή–, όμως τι στο καλό έκανε ολομόναχη εκεί και μάλιστα στη Γιορτή της Μητέρας, παρατημένη σε ένα τόσο επικίνδυνο σημείο; Το καροτσάκι δεν ήθελε και πολύ για να κατρακυλήσει στον γκρεμό, αν απλώς άλλαζε λίγο ο άνεμος. Πού στο διάβολο ήταν η νοσοκόμα της ή οι συγγενείς της;

Όταν έφτασε κοντά στη γυναίκα, ο Γκίλμπερτ αιφνιδιάστηκε από δυο παράξενα πράγματα, σχεδόν ταυτοχρόνως. Το πρώτο ήταν οι αναίμακτες γρατσουνιές γύρω από τα αφτιά της, που τις πρόσεξε επειδή την πλησίασε από πίσω. Όταν έφτασε μπροστά της, είδε και το δεύτερο: το επάνω μέρος του σώματός της, συμπεριλαμβανομένης της κουβέρτας, από τον λαιμό μέχρι τους μηρούς της, ήταν κυριολεκτικά βουτηγμένο στο αίμα. Προτού καν την κοιτάξει στα μάτια, ήξερε ότι είναι νεκρή.

Συγκρατώντας την αναγούλα που ανέβαινε στον λαιμό του, ο Γκίλμπερτ σφύριξε στον Χάγκριντ και άρχισε να τρέχει προς το αυτοκίνητο. Γνώριζε, εκ πείρας, πολύ καλά ότι το κινητό του δεν είχε σήμα εκεί και ότι θα έπρεπε να διανύσει τουλάχιστον τρία χιλιόμετρα προς την ενδοχώρα για να επικοινωνήσει με την αστυνομία. Δεν ήθελε να την αφήσει εκεί πέρα να την τρώνε οι γλάροι, μα τι άλλο να έκανε;

Λες και διάβασαν τη σκέψη του, οι δυο τολμηρότεροι γλάροι κινήθηκαν προς την ασάλευτη σιλουέτα, αμέσως μόλις ο Γκίλμπερτ τους γύρισε την πλάτη κι άρχισε να τρέχει.

Ο Μπανκς αποσυνέδεσε το iPod και το έχωσε στην τσέπη του, διακόπτοντας στη μέση το τραγούδι του Τομ Γουέιτς «Low Down». Βγήκε από τη ζεστή του Porsche, έξω στον άνεμο που τώρα φυσούσε καταπάνω του. Η κεντρική πλατεία ήταν κατάμεστη από ντόπιους που με τα κυριακάτικα τους πήγαιναν στην εκκλησία, οι γυναίκες κρατώντας τα καπέλα τους για να μην τους τα πάρει ο αέρας, ενώ οι καμπάνες χτυπούσαν χαρμόсуνα λες κι όλα στον κόσμο πήγαιναν μια χαρά. Ωστόσο μερικοί περιεργοί είχαν συγκεντρωθεί γύρω από την αποκλεισμένη είσοδο της παμπ Τέιλορς Γιαρντ. Στη μία γωνία υπήρχε μια παμπ που λεγόταν Φάουντεν και στην άλλη το μαγαζί με τα δερμάτινα είδη του Ράνταλ. Ανάμεσά τους το στενό καλντερίμι που οδηγούσε στο Μείζ, έναν λαβύρινθο γεμάτο σοκάκια, που οι ντόπιοι τα έλεγαν στενωπούς ή ρύμες, γεμάτο μικρές πλατείες, αυλές, γωνιές, στοές και μικρές αποθήκες που παρέμεναν ίδιες και απaráλλαχτες από τον δέκατο όγδοο αιώνα.

Εφόσον όλοι αυτοί οι μικροί και αλλόκοτοι χώροι δεν κατεδαφίστηκαν για να ξαναχτιστούν από την αρχή, χρησιμοποιεσαν μόνο ως αποθήκες ή παρέμεναν εντελώς άδειοι. Τα σοκάκια αυτά δεν ήταν για να κόβει κανείς δρόμο προς οπουδήποτε, παρότι όποιος ήξερε τα κατατόπια μπορούσε να βγει στον χώρο στάθμευσης πάνω από τις πρασιές που κατηφόριζαν μέχρι το ποτάμι, κάτω από το Ίστβείλ Καστλ. Εκτός

από μια σειρά μικροσκοπικών κατοικημένων σπιτιών κοντά στον χώρο στάθμευσης, τα υπόλοιπα κτίσματα ήταν ως επί το πλείστον ακατοίκητα, ακατάλληλα ακόμη και για καταπατητές, ωστόσο δεν υπήρχε περίπτωση να κατεδαφιστούν, γι' αυτό και το Μείζ έμενε αναλλοίωτο, ιδανική κρυψώνα για ένα γρήγορο στα όρθια, για μια δόση μεθαμφεταμίνης ή για λίγο χόρτο πριν από τη βραδινή έξοδο στην πόλη.

Οι οδοκαθαριστές συχνά έκαναν παράπονα στην αστυνομία για τις βελόνες που μάζευαν, τις κατσαρίδες, τα χρησιμοποιημένα προφυλακτικά και τις πλαστικές σακούλες, ιδίως στο πίσω μέρος του Μπαρ Ναν ή προς την Τέιλορς Γιαντ και τη Φάουντεν, όμως, παρότι το Μείζ βρισκόταν δυο βήματα από το αστυνομικό τμήμα, δεν μπορούσαν να το αστυνομεύουν είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Ο αστυφύλακας Ρίκερντ και οι αστυνομικοί του, της Κοινωνικής Στήριξης, «οι πλαστικοί αστυνομικοί», όπως τους έλεγαν οι ντόπιοι, έκαναν ό,τι μπορούσαν, μα δεν ήταν αρκετό. Μόλις σκοτεινίαζε, ο κόσμος έμενε μακριά από το Μείζ. Άλλωστε οι περισσότεροι νομοταγείς πολίτες δεν είχαν κανένα λόγο να πάνε εκεί. Μάλιστα κυκλοφορούσαν φήμες πως το μέρος ήταν στοιχειωμένο, πως εκεί πέρα είχαν χαθεί άνθρωποι και δεν ξαναβρέθηκαν ποτέ.

Ο Μπανκς πήρε το αλεξίσφαιρο γιλέκο του από το πορτμπαγκάζ, υπέγραψε το απαιτούμενο έγγραφο και πέρασε σκύβοντας κάτω από τη γαλανόλευκη κορδέλα του κλοιού της αστυνομίας. Ευτυχώς το χιονόνερο μόλις που έφτανε στο Μείζ. Τα σπίτια ήταν τόσο ψηλά και τόσο κοντά το ένα στο άλλο, που ο ουρανός δεν φαινόταν, εκτός από μια στενή λωρίδα του, ακριβώς όπως και στην οδό Σαμπλς, στο Γιουρκ.

Αν έμενε κανείς στα επάνω πατώματα, μπορούσε κάλλιστα να απλώσει το χέρι για να κάνει χειραψία με τον γείτονά του. Οι ασβεστόλιθοι με τους οποίους ήταν χτισμένα όλα στο Μείζ είχαν σκουρύνει από τη βροχή που έπεσε νωρίτερα και στην ατμόσφαιρα πλανιόταν μια αμυδρή κάπνα από τα μακρινά σπιτάκια. Ο Μπανκς θυμήθηκε το Laphroaig και αναρωτήθηκε αν θα φούντωνε ξανά η προτίμησή του στα μαλτ ούισκι του Ίζλεϊ. Ο άνεμος σφύριζε και μούγκριζε, αλλάζοντας ένταση, δύναμη και χροιά σαν ανάσα που βγαίνει από ξύλινο πνευστό. Όμως το Μείζ ήταν φτιαγμένο από πέτρα, είτε από μέσα του ο Μπανκς.

Ο αρχιφύλακας Τέμπλετον, όπως ακριβώς είχε υποσχεθεί, περιφρουρούσε το κτίριο όπου βρέθηκε το πτώμα, εκεί που το Κάτμπερς Γουάιντ συναντούσε την Τέιλορς Γιαρντ. Δεν ήταν παρά ένα παράσπιτο, ένα πέτρινο παράπηγμα, που το χρησιμοποιούσε ως αποθήκη για υφάσματα και ρετάλια ο Τζόζεφ Ράνταλ, ο ιδιοκτήτης του καταστήματος με τα δερμάτινα είδη. Η πρόσοψή του ήταν από ασβεστόλιθο και δεν είχε παράθυρα. Συνήθως στο Μείζ όποιο κτίριο είχε παράθυρα στο ισόγειο, τα είχε και σανιδωμένα.

Ο Τέμπλετον ήταν πάντα μελιστάλακτος, με τα μαύρα μαλλιά του κολλημένα με ζελέ. Φορούσε ακριβό σκούρο υφασμάτινο παντελόνι, φαρδύ στα γόνατα και γυαλιστερό δερμάτινο σακάκι, βρεγμένο από τη βροχή. Τα μάτια του ήταν κόκκινα από την κραιπάλη της προηγούμενης νύχτας και ο Μπανκς τον φαντάστηκε να γλεντάει, χορεύοντας σε ρυθμούς τέκνο ή σε μια μείξη Έλβις και Έμινεμ. Ο Μπανκς αναρωτιόταν αν ο Τέμπλετον έπαιρνε και ναρκωτικά. Δεν είχε παρατηρήσει κάτι τέτοιο, αλλά κρατούσε τα μάτια του

ανοιχτά από τότε που ο υπέρμετρα φιλόδοξος αρχιφύλακας είχε επιχειρήσει, με καλοπιάσματα, να γίνει ο σφουγγοκωλάριος της διευθύντριας. Βέβαια, αυτό του γύρισε μπουμερανγκ, με λίγη βοήθεια από τον Μπανκς και την Άννι, όμως δεν μειώθηκε η δίψα του Τέμπλετον για ανέλιξη ούτε η εμφανής τάση του για γλείψιμο. Κι ένα πράγμα ήταν σίγουρο, ο άνθρωπος αυτός δεν λειτουργούσε ομαδικά. Ευτυχώς έκανε αίτηση για μετάθεση. Το μόνο που τους απέμενε ήταν να παρακαλούν και να ελπίζουν ότι θα τον στείλουν στην άλλη άκρη, στην Κορνούαλη ή στο Χαμσάιρ, να κόβει κλήσεις.

«Τι έχουμε λοιπόν;» ρώτησε ο Μπανκς.

«Την εξετάζει ο δόκτωρ Μπερνς», είπε ο Τέμπλετον.

«Η Σήμανση;»

«Έρχεται».

«Ας ρίξουμε μια ματιά τότε, προτού έρθουν και αναλάβουν τα χιτλεράκια».

Ο Τέμπλετον χαμογέλασε. «Δεν είναι και πολύ ωραίο το θέαμα».

Ο Μπανκς κάρφωσε πάνω του το βλέμμα. Είχε ακούσει πολλά άσκοπα σχόλια στη ζωή του, και το συγκεκριμένο, παρότι δεν βρισκόταν στην κορυφή της λίστας, πήρε μια θέση αρκετά ψηλά. Ο Τέμπλετον ανασήκωσε τους ώμους· ούτε καν συναισθανόταν τι έλεγε ώστε να ντραπεί. Ο Μπανκς αναρωτήθηκε αν αυτό ήταν γνώρισμα της ψυχοσύνθεσης ενός ψυχοπαθή, μαζί με την απουσία συνείδησης, την έλλειψη αίσθησης του χιούμορ και τη μηδενική συμπόνια για τον συνάνθρωπο.

Ο Μπανκς άνοιξε την πράσινη ξύλινη πόρτα, αφού φόρεσε την ειδική προστατευτική φόρμα και τα γάντια.

Οι σκουριασμένοι μεντεσέδες της έτριξαν καθώς άνοιγε και φάνηκε ο δόκτωρ Μπερνς γονατιστός πλάι σε ένα πτώμα, κάτω από το φως μιας λάμπας. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου ο Μπανκς θυμήθηκε μια εικόνα από κάποια ταινία που είχε δει, με τον Τζακ τον Αντεροβγάλητ σκυμμένο πάνω από ένα θύμα του. Ε, λοιπόν, το Μείζ είχε σίγουρα πολλές ομοιότητες με το Γουαϊτσάπελ του Αντεροβγάλητ, όμως ο Μπανκς ήλπιζε ότι οι ομοιότητες θα περιορίζονταν σε αυτό.

Στράφηκε στον Τέμπλετον. «Μήπως ξέρεις αν ήταν κλειδωμένη η πόρτα, προτού αφήσουν το κορίτσι εδώ;»

«Δεν ξέρω, αφεντικό. Το ξύλο είναι τόσο παλιό και σάπιο, που ένα γρήγορο, δυνατό σπρώξιμο θα την έκανε τη δουλειά. Μπορεί κάλλιστα να είναι σπασμένη εδώ και χρόνια».

Ο Μπανκς κοίταξε τριγύρω. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε –πέρα από τη σκόνη, τους ασβεστωμένους τοίχους και τους ιστούς αράχνης– ήταν οι ανάκατες μυρωδιές. Δερμάτινα υφάσματα, εμετός και αίμα, η οσμή του αίματος αμυδρή, σαν μακρινή γλυκιά μεταλλική αίσθηση, ωστόσο αντιληπτή. Το θύμα ήταν σωριασμένο πάνω σε έναν σωρό από δερμάτινα κομμάτια και ρετάλια. Μέσα στο λιγοστό φως ο Μπανκς διέκρινε διάφορα χρώματα –πράσινο, μπλε, κόκκινο, καφέ– και σχήματα κυρίως τριγωνικά ή ορθογώνια. Ο Μπανκς πήρε ένα στα χέρια του. Ήταν πολύ απαλό, εύπλαστο δέρμα, που ήταν βολικό σε πολλές χρήσεις: μπαλώματα ή μικρά αντικείμενα, όπως πορτοφόλια, για παράδειγμα.

Ο δόκτωρ Μπερνς γύρισε το κεφάλι και έκανε πίσω για να σταθεί δίπλα στον Μπανκς. Το ύψος του δωματίου τους χωρούσε ίσα ίσα. «Α, Άλαν. Φρόντισα να μην πειράξω σχεδόν τίποτα. Την ξέρω καλά τη Σήμανση...»

Ναι, και ο Μπανκς ήξερε καλά τη Σήμανση. Οι αστυνομικοί της Σήμανσης δεν ήθελαν να μπλέκεται κανείς στα πόδια τους και αλίμονο σε όποιον το έκανε, όποιον βαθμό κι αν είχε. «Μήπως πρόλαβες να προσδιορίσεις αιτία θανάτου;» ρώτησε.

«Για στραγγαλισμός μου φαίνεται, εκτός κι αν υπάρχουν αφανή αίτια», είπε ο Μπερνς, σκύβοντας και σηκώνοντας προσεκτικά μια τούφα ξανθών μαλλιών, ενώ έδειχνε τις μελανιές κάτω από το πιγούνι και το αφτί της.

Ο Μπανκς είδε ότι ήταν νέα, περίπου στην ηλικία της κόρης του, της Τρέισι. Φορούσε πράσινη μπλούζα και λευκή μίνι φούστα με μια φαρδιά ροζ πλαστική ζώνη γεμάτη ασημόσκονη. Η φούστα ήταν σηκωμένη ψηλά, αφήνοντας ακάλυπτο το επάνω μέρος των μηρών της. Η στάση του σώματός της έμοιαζε στημένη. Ήταν γυρισμένη στο πλάι, στο αριστερό πλευρό, με τα πόδια σαν ψαλίδια, σαν να έτρεχε στον ύπνο της. Κάτι γυάλιζε στη χλωμή σάρκα της κάτω χαμηλά, λίγο πάνω από το γόνατο, και ο Μπανκς υπέθεσε πως ήταν σπέρμα. Αν είχε δίκιο, μπορεί να εντόπιζαν DNA. Η κόκκινη μικρή κιλότα της ήταν κατεβασμένη στον αριστερό της αστράγαλο. Φορούσε μαύρα ψηλοτάκουνα λουστρίνια και μια ασημένια αλυσιδίτσα στο δεξί πόδι. Ακριβώς από πάνω είχε τατουάζ μια πεταλουδίτσα. Η μπλούζα της ήταν ανασηκωμένη, αφήνοντας εκτεθειμένα τα μικρά χλωμά στήθη της με τις φουσκωτές θηλές, ενώ τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα, κοιτούσαν πέρα στον ασβεστωμένο τοίχο. Δυο τρία δερμάτινα ρετάλια εξείχαν από το στόμα της.

«Ομορφούλα ήταν», είπε ο δόκτωρ Μπερνς. «Τι κρίμα!»

«Μόνο αυτά φορούσε; Με τέτοιο κρύο;»

«Έτσι είναι οι νέοι. Δεν τους βλέπεις;»

Ναι, τους έβλεπε ο Μπανκς. Όλοι τους, ιδίως τα κορίτσια –παρότι υπήρχαν και αρκετά αγόρια που κυκλοφορούσαν με τισέρτ και τζιν παντελόνι– πήγαιναν από παμπ σε παμπ μες στο καταχείμωνο με αμάνικα μπλουζάκια και κοντές φουστίτσες. Χωρίς καλσόν. Ανέκαθεν υπέθετε ότι το έκαναν για να μοστράρουν το σώμα τους, μα ίσως το θέμα να ήταν πρακτικό τελικά. Έτσι οι μετακινήσεις γίνονταν ευκολότερες: χωρίς περιττά συμπράγκαλα, χωρίς την ανάγκη να θυμηθείς ή τον φόβο να ξεχάσεις κάτι, εκτός από την τσάντα σου. Μπαινόβγαινες παντού ευκολότερα και η αδιαφορία για το κρύο ίσως να ήταν κι ένα σύμβολο της νιότης, σαν να βγάζεις τη γλώσσα στα στοιχεία της φύσης.

«Δεν μπορεί να βρέθηκε φυσιολογικά σ' αυτή τη στάση, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Μπανκς.

«Σίγουρα όχι, εάν βιάστηκε και στραγγαλίστηκε», απάντησε ο Μπερνς. «Κανονικά θα ήταν ανάσκελα με τα πόδια ανοιχτά, όμως δεν υπάρχουν σημάδια αποχρωματισμού».

«Άρα τη μετακίνησε όταν την αποτέλειωσε, τη γύρισε στο πλάι, έστρεψε το πρόσωπό της από την άλλη και της έδωσε μια εικόνα πιο ευπρεπή, σαν να κοιμόταν. Ίσως να την καθάρισε κιόλας».

«Πάντως, αν την καθάρισε, κάτι του ξέφυγε», είπε ο δόκτωρ Μπερνς δείχνοντας το σημείο που γυάλιζε.

Καθώς ο Μπερνς πήγε να κουνηθεί, κουτούλησε κατά λάθος στη λάμπα, που άρχισε πια να πηγαίνει πέρα δώθε. Ο Μπανκς θυμήθηκε τη σκηνή στο υπόγειο, στο Ψυχώ. Στη γωνία, δίπλα στην πόρτα, πρόσεξε το φως να πέφτει πάνω σε κάτι. Εκεί, στο σκονισμένο πέτρινο δάπεδο, ήταν

πεσμένη μια χρυσή λαμέ τσάντα με λεπτό λουράκι. Προσεκτικά, με τα γαντοφορεμένα χέρια του, ο Μπανκς την πήρε και την άνοιξε. Λίπστικ, καθρεφτάκι, τρία προφυλακτικά, τέσσερα Benson and Hedges, ένας μοβ αναπτήρας Bic, ένα κουτάκι σπέρτα της παμπ Ντακ & Ντρέικ, μαντιλάκια ντε-μακιγιάζ, χαπάκια παρακεταμόλης, λίμα και νυχοκόπτης, ένα ταμπόν, ένα φτηνό τρκουάζ στιλό, ένα iPod shuffle με ροζ θήκη, δίπλωμα οδήγησης, ένα μπουκαλάκι με τέσσερα άσπρα χαπάκια έκστασι, με μια κορόνα χαραγμένη πάνω στο καθένα, ένα μικρό πορτοφόλι με είκοσι λίρες σε χαρτονομίσματα και εξήντα πέντε πένες σε νομίσματα. Και τέλος μια μικρή ατζέντα σε σχέδιο Γουίλιαμ Μόρις, με το όνομα Χέιλι Ντάνιελς στην όψη, το ίδιο όνομα που αναγραφόταν πλάι στη φωτογραφία στο δίπλωμα οδήγησής της και μια διεύθυνση στο Σουέινσχεντ, ένα χωριό περίπου σαράντα οχτώ χιλιόμετρα δυτικά του Ίστβείλ.

Ο Μπανκς κατέγραψε όλες τις λεπτομέρειες στο σημειωματάριό του και έβαλε τα πράγματα πίσω στην τσάντα. Στο κατώφλι του κτίσματος, φώναξε τον Κέβιν Τέμπλετον και του είπε να τηλεφωνήσει στο τοπικό αστυνομικό τμήμα του Σουέινσχεντ και να τους πει να ειδοποιήσουν τους γονείς της κοπέλας. Κατόπιν θα κανόνιζαν να τους μεταφέρουν στο Ίστβείλ, για να αναγνωρίσουν το πτώμα. Να μην τους πουν λεπτομέρειες, μόνο τα απαραίτητα.

Έπειτα ο Μπανκς κοίταξε πάλι το ταλαιπωρημένο σώμα της κοπέλας. «Τίποτε άλλο για το σεξουαλικό ζήτημα;» ρώτησε τον δόκτορα Μπερνς. «Πέρα από τα εμφανή».

«Τίποτα δεν είναι σίγουρο ακόμα, αλλά φαίνεται πως βιάστηκε άγρια», είπε ο Μπερνς. «Κολπικά και πρωκτικά.

Η δόκτωρ Γουάλας θα σου πει σίγουρα πολύ περισσότερα, όταν την εξετάσει. Αλλά υπάρχει και κάτι παράξενο».

«Τι;»

«Να, είναι ξυρισμένη. Εκεί κάτω».

«Δες να το έκανε ο δολοφόνος;»

«Ίσως. Βέβαια, ορισμένα κορίτσια το κάνουν... έτσι έχω ακούσει δηλαδή. Έχει κι ένα τατουάζ, εκεί που θα φύτρωναν οι τρίχες της. Σ' αυτή τη στάση δεν φαίνεται καλά, αλλά δεν θέλω να κουνήσω το σώμα μέχρι να αναλάβει η Σήμανση. Όμως λογικά το έχει κάνει η ίδια, πριν από καιρό. Όπως και το τατουάζ στον αστράγαλό της».

«Ναι».

Ο δόκτωρ Μπερνς ήταν ο αστυνομικός γιατρός της περιοχής, ο εμπειρογνώμονας, και η δουλειά του σταματούσε στον τόπο του εγκλήματος, με την ανακοίνωση του θανάτου και τη μεταφορά του πτώματος στον ιατροδικαστή. Κατόπιν η δόκτωρ Γουάλας, η καινούρια ιατροδικαστής, έκανε συνήθως τη νεκροψία. Ωστόσο ο Μπανκς ανέκαθεν θεωρούσε χρήσιμο τον Μπερνς. Όπως όλοι οι γιατροί, έτσι κι αυτός, δεν ήθελε να δεσμεύεται, όμως μπορούσε να καταλήξει σε μια δυο εικασίες σχετικά με την αιτία και τον χρόνο θανάτου, που συνήθως αποδεικνύονταν σωστές κι έτσι ο Μπανκς γλίτωνε λίγο χρόνο. Και αυτή ακριβώς ήταν η επόμενη ερώτησή του.

Ο Μπερνς κοίταξε το ρολόι του. «Τώρα είναι εννέα και μισή», είπε. «Το κρύο επιβραδύνει τη νεκρική ακαμψία και φαίνεται νέα και υγιής. Δηλαδή... κατάλαβες».

Ναι, κατάλαβε ο Μπανκς. Μετά από τόσα χρόνια είχε συνηθίσει να ακούει για «υγείς» νεκρούς.

«Μια εικασία κάνω, βέβαια», συνέχισε ο Μπερνς, «αλλά θα έλεγα μετά τα μεσάνυχτα, ίσως γύρω στις δύο τα ξημερώματα, μα όχι αργότερα».

«Δολοφονήθηκε εδώ;»

«Έτσι φαίνεται», είπε ο Μπερνς.

Ο Μπανκς σάρωσε με το βλέμμα τον χώρο. «Πολύ απόμερο είναι», είπε. «Έχει και καλή μόνωση. Χοντρούς τοίχους. Δεν νομίζω να άκουσε κανείς τίποτα, αν υπήρχε κάτι για να ακουστεί». Κοίταξε τα δερμάτινα ρετάλια που ήταν χωμένα στο στόμα της κοπέλας. «Ακόμη κι αν κατάφερνε στην αρχή να μπήξει μια δυνατή κραυγή, αυτά εδώ πολύ γρήγορα την έκαναν να σωπάσει».

Ο δόκτωρ Μπερνς δεν μίλησε. Έβγαλε το σημειωματάριό του και κράτησε μερικές σημειώσεις που ο Μπανκς υπέθεσε πως σχετιζόνταν με τον χρόνο, τη θερμοκρασία, τη στάση του σώματος και άλλα τέτοια. Χρειάζονταν τον φωτογράφο το συντομότερο. Οι αστυνομικοί της Σήμανσης θα έπρεπε να τον περιμένουν να τελειώσει, φυσικά, όμως αυτό δεν θα τους άρεσε καθόλου. Θα λύσσαγαν σαν πεινασμένα ντόμπερμαν που έχουν να φάνε κρέας έναν μήνα.

Οι μεντεσέδες έτριξαν και ο Πίτερ Ντάρμπι, ο φωτογράφος της αστυνομίας, κατέφθασε με την παλιά του Pentax και μια καινούρια ψηφιακή βιντεοκάμερα. Το δωμάτιο ήταν μικρό, οπότε ο Μπανκς και ο Μπερνς βγήκαν έξω και τον άφησαν στην ησυχία του. Ο Μπανκς ήθελε να κάνει τοιγάρο. Δεν ήξερε γιατί, μιας και κανένας γύρω του δεν κάπνιζε. Ίσως επειδή είδε τα Benson and Hedges στην τσάντα του θύματος. Ή επειδή τη θέση του χιονόνερου είχε πάρει τώρα η βροχή. Θυμήθηκε την υπέροχη γεύση ενός τοιγάρου στη βροχή,

τότε που ήταν πολύ νέος καπνιστής, κι αυτή η ανάμνηση για κάποιον λόγο τον δυσaráεστησε. Την έβγαλε από το μυαλό του και η διάθεση για τοιγάρο τού κόπηκε. Από την εκκλησία στην πλατεία τού φάνηκε πως άκουγε το εκκλησίασμα να ψάλλει «There is a Green Hill Far Away» και θυμήθηκε πως πλησίαζε το Πάσχα, λίγες εβδομάδες απέμεναν.

«Έκανε και εμετό», πρόσθεσε ο δόκτωρ Μπερνς. «Δεν ξέρω αν είναι σημαντικό, αλλά πρόσεξα ίχνη εμετού μέσα, αλλά και στον τοίχο απ' έξω».

«Ναι», συμφώνησε ο Μπανκς. «Κι εγώ τον μύρισα. Μπορεί να τον έκανε και ο δολοφόνος. Δεν έχουν όλοι στομάχι για τέτοια πράγματα, ευτυχώς. Θα φροντίσω να δώσει την απαιτούμενη προσοχή η Σήμανση. Ευχαριστώ, γιατρέ».

Ο δόκτωρ Μπερνς κατένευσε και απομακρύνθηκε. Πλησίασε ο Τέμπλετον, που κουνιόταν πέρα δώθε τρίβοντας τα χέρια του. «Έχει ζουμί η υπόθεση, αφεντικό, έτσι δεν είναι;» είπε. «Σας το είπα».

Ο Μπανκς έκλεισε τα μάτια, σήκωσε το κεφάλι προς τη λωρίδα του γκριζου ουρανού, ένωσε μερικές ψιχάλες να πέφτουν στα βλέφαρά του και αναστέναξε. «Έχουμε ένα νεκρό κορίτσι, Κεβ», είπε. «Βιασμένο και στραγγαλισμένο. Εκτιμώ το χιούμορ, όπως γενικά όλοι οι μπάτσοι, αλλά συγκρατήσου λιγάκι αν μπορείς, εντάξει;»

«Συγγνώμη, αφεντικό», είπε ο Τέμπλετον και ο τόνος της φωνής του έδειχνε ότι δεν καταλάβαινε γιατί απολογείται.

«Πρέπει να ανακρίνουμε όποιον έχει καταδικαστεί για σεξουαλικά εγκλήματα στην ευρύτερη περιοχή, όποιον έχει ποινικό μητρώο και όποιον πιστεύουμε πως θα έπρεπε να έχει».

«Μάλιστα, αφεντικό».

«Και πάρε τηλέφωνο τη διευθύντρια», είπε ο Μπανκς.
«Πρέπει να ενημερωθεί».

Ο Τέμπλετον έβγαλε το κινητό του.

Ο Μπανκς απόλαυσε την ησυχία της στιγμής, τη μελωδία του ανέμου, το νερό που έσταζε από κάποιο λούκι και τη χορωδία που έφελνε ύμνους από μακριά. Είχε τόσο καιρό να πάει σε εκκλησία. Και τότε άκουσε κάτι άλλο και πρόσεξε ότι κατέφθαναν φουριόζοι στην Τείλορς Γιארντ η αστυφύλακας Γουίνσομ Τζάκμαν και ο αρχιφύλακας Στέφαν Νόουγουακ, συντονιστής του τόπου του εγκλήματος, μαζί με ένα τσούρμο αστυνομικούς της Σήμανσης που ήταν ντυμένοι σαν αστροναύτες. Σύντομα ο χώρος όπου άφησε την τελευταία του πνοή το θύμα θα πλημμύριζε από φώτα σαν κινηματογραφικό στούντιο, και τα διάφορα εργαλεία και σόνεργα θα μάζευαν ή θα φώτιζαν μικροσκοπικά ίχνη των πιο ασυνήθιστων και πρακτικά άορατων ουσιών. Όλα θα συλλέγονταν προσεκτικά, θα κατατάσσονταν και θα αποθηκεύονταν για να χρησιμοποιηθούν μελλοντικά στο δικαστήριο, ενώ κάποια μπορεί να χρησίμευαν στον εντοπισμό του δολοφόνου της κοπέλας. Αν στέκονταν τυχεροί, θα έβρισκαν DNA και θα ταίριαζε με κάποιο δείγμα που ήδη είχαν στο Εθνικό Αρχείο DNA.

Ο Μπανκς καλωσόρισε τον Στέφαν Νόουγουακ και του μετέφερε όσα γνώριζε για την υπόθεση. Ο Νόουγουακ είπε δυο λόγια στην ομάδα του και μόλις βγήκε έξω ο Πίτερ Ντάρμπι, εκείνοι μπήκαν μέσα. Θα χρειάζονταν λίγο χρόνο για να τακτοποιηθούν και να ξεκινήσουν, εξήγησε ο Νόουγουακ, και δεν ήθελαν κανέναν μες στα πόδια τους.